Den nye Stemmeretsbevægelse i England.

Af *Henni Forchhammer.*

(Fortsat.)

Men som sagt, dette var kun Begyndelsen. I 1906 forlagdes Skuepladsen til London, og nu følger Demonstrationer og Fængslinger Slag i Slag.

Hovedbegivenheden i dette Aar er det saakaldte »Overfald« paa Parlamentet paa dets Aabningsdag i Oktober. Flere Hundrede Kvinder begav sig til Parlamentet, men kun 20 af dem fik Adgang til den Forhal mellem Over- og Underhusets Mødesale, som ellers har været aaben for enhver (nu er det Kvinder forbudt at vise sig i denne Forhal, med mindre de er i Følge med et Parlamentsmedlem). Den over 60-aarige Mrs. Despard og Mrs. Cobden Sanderson, en Datter af den kendte liberale Politiker og Frihandelsmand Richardt Cobden, førte an, og forlangte at tale med Premierministeren. Han sendte Bud med sin Sekretær, at han ikke havde mere at sige dem, end han alt havde sagt og ingen Løfter kunde give*).

Da de havde modtaget dette Svar, sprang en af Damerne op paa en Bænk i et Hjørne af Forhallen og begyndte at tale, medens de andre slog Kreds om hende. En efter en stod op og talte; en efter en blev af Politiet revet ned af Bænken og ført udenfor. Da de var komet ud til de ventende Skarer, holdt de straks et Protestmøde, hvorpaa 10 af Lederne, deriblandt Mrs. Despard og Mrs. Sanderson, blev fængslede og dømt til 2 Maaneders simpelt Fængsel (eller Fængsel i 2den Afdeling, som det hedder). Denne Begivenhed og denne haarde Dom vakte en umaadelig Opsigt. Af de fængslede var der flere, der var kendt i vide Kredse som alvorlige, stilfærdige Kvinder, hvem kun en stærk Overbevisning kunde have drevet til et saa usædvanligt Skridt. Skønt en Del af Pressen endnu vedblev at latterliggøre »the Suffragettes« som en Haandfuld støjende Kvinder, hvis Maal var at vække Sensation, begyndte dog fler og flere Blade nu at beskæftige sig alvorligt med hele Spørgsmaalet.

*) Tidligere paa Aaret havde han modtaget en Deputation fra Unionen, havde erklæret sin personlige Sympati for Kvinders Valgret, men beklaget, at han ikke i Øjeblikket saa sig i Stand til at gøre noget for den o. s v.

I alt arresteredes der i Løbet af 1906 96 Medlemmer af »Unionen«, i 1907 omtrent 100, og mens jeg skriver dette, sidder der over 50 Kvinder i Fængsel.

I Reglen kunde de have undgaaet Fængslet, have klaret det med en Bøde eller med Løfte om at forholde sig rolige i et Aar; men nej, de vidste, at intet vilde fremme deres Sag saa meget, intet skaffe dem saa mange ny Tilhængere, som disse Fængslinger. Da en velstaaende Dame en Gang tilbød at betale Bøden for en Arbejderske, svarede hun: »Hvis De vil tage Dem af mit lille Barn, skal De have Tak; jeg gaar i Fængsel«. Det er den Slags Offervillighed, der skaber Proselytter.

De engelske Fængsler er ikke til at spøge med, og som Forbrydere — ikke som politiske Fanger — bliver Demonstranterne behandlede. Mrs. Montefiore, der ogsaa var mellem dem, der fængsledes ved Parlamentsdemonstrationen, har fortalt mig, hvorledes hun maatte staa med bare Fødder paa et Stengulv, mens hun maatte afføre sig alle sine Klæder og iføre sig Fængselsdragten, der ikke var egentlig proper; og Mrs. Sanderson fortæller om et Par Støvler, hun fik paa, der var lige saa snavsede indvendig som udvendig. Kosten er heller ikke upaaklagelig; men føleligere er dog Savnet af Læsning og af Skrivemateriale — og saa Ensomheden; kun en Time i Døgnet maa de spasere i Fængselsgaarden, hvor de har Lejlighed til at iagttage de andre Fanger, af hvilke de fleste er straffede for Barnemord eller Drukkenskab; men heller ikke her har de Lov at tale med nogen.

Flere har offentlig skildret deres Indtryk fra Fængslet, saaledes Annie Kenney og Mrs. Sanderson*). Mens de med en vis Gemytlighed omtaler deres egne Genvordigheder, mærker man en dyb Medfølelse med deres Medfangers ulykkelige Skæbne og en dyb Harme over de Samfundsforhold, der saa ofte har været Skyld i den.

Enkeltes Helbred har lidt under Indespærringen, men lige ukuede og frejdige er de kommet ud igen, og hver Gang et

*) Se »The Women's Journal« Dec. 1907.